

MBS184

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

90. ZSOLTÁR: SZÖVEGMAGYARÁZAT

Dr. Arnold Fruchtenbaum

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalomjegyzék

BEVEZETÉS

- A. A zsoltár egyedisége
- B. Időzítés és történelmi háttér
- C. A zsoltár három része

I. ISTEN ÖRÖKKÉVALÓSÁGA ÉS AZ EMBER MÚLANDÓSÁGA: ZSOLTÁROK 90:1-6

- A. Isten örökkévalósága: Zsoltárok 90:1-2
 - 1. Isten, a hajlék: Zsoltárok 90:1
 - 2. Isten, az örökkévaló: Zsoltárok 90:2
- B. Az ember múlandósága: Zsoltárok 90:3-6
 - 1. Az ember törekenysége: Zsoltárok 90:3
 - 2. Isten időtlensége: Zsoltárok 90:4
 - 3. A halál bizonyossága: Zsoltárok 90:5a
 - 4. Az élet szépségének rövidsége: Zsoltárok 90:5b-6

II. A GOND FORRÁSA: AZ EMBERI BŰN: ZSOLTÁROK 90:7-12

- A. Az ember halála: Zsoltárok 90:7-9
 - 1. Az ember idő előtti halálának oka: Zsoltárok 90:7
 - 2. Az ember ítéletének oka: Zsoltárok 90:8
 - 3. Az ember egész élete Isten haragja alatt áll: Zsoltárok 90:9
- B. Az ember élettartama és Isten haragja: Zsoltárok 90:10-11
 - 1. Az ember évei: Zsoltárok 90:10
 - 2. Isten haragja: Zsoltárok 90:11
- C. Az alkalmazás: Zsoltárok 90:12

III. IMA ISTEN KEGYÉNEK VISSZATÉRÉSÉÉRT: ZSOLTÁROK 90:13-17

- A. Ima Isten haragjának elfordításáért: Zsoltárok 90:13
- B. Ima, hogy emlékezzen meg Isten szövetségének szeretetéről: Zsoltárok 90:14
- C. Ima az arányos helyreállításért: Zsoltárok 90:15
- D. Isten munkája és az ember tette közötti ellentét: Zsoltárok 90:16-17
 - 1. Isten műve: Zsoltárok 90:16
 - 2. Az ember műve: Zsoltárok 90:17

BEFEJEZÉS

*A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnek lelkét, és reám tekintenek, akit átszegeztek.
Zakariás 12:10*

BEVEZETÉS

Bevezetésként meg kell említenünk, hogy a 90. zsoltár alatti bevezető felirat így hangzik: *Mózesnek, Isten emberének imája.*

A. A zsoltár egyedisége

A 90. zsoltár nagyon egyedi zsoltár. Például ebben a zsoltárban egyetlen más zsoltárból sincs idézet. A Zsoltárok könyvének tanulmányozása megmutatja, hogy a zsoltárok ismétlik önmagukat; vannak olyan gondolatok egy adott zsoltárban, amelyek szinte szóról-szóra elhangzanak más zsoltárokból is. Ráadásul ez a zsoltár nem áll rokonságban egyetlen más zsoltárral sem, ami annyit eredményez, hogy nem szól egyetlen hasonló körülményről sem.

Azonban egy Mózes által máshol megírt írásrészlettel mégis rokonságban áll, és hasonlóságot mutat vele, nevezetesen V. Mózes 33. fejezetével, amely szintén költői ének. Ha összehasonlítjuk V. Mózes 33-at a 90. Zsoltárral, akkor számos hasonló, rokon elemet találunk bennük. V. Mózes 33:1 például ezzel a kifejezéssel indul: *Mózes, az Istennek embere.* Ez ugyanaz, mint a 90. zsoltár elején található bevezető mondat. Mózes a szerzője ennek az egy zsoltárnak csakúgy, mint Mózes öt könyvének. Mivel ennek a zsoltárnak ő a szerzője tudjuk, hogy a százötven zsoltár közül ez a legősibb zsoltár. A többi zsoltárt jóval Mózes kora után élő szerzők írták.

B. Időzítés és történelmi háttér

A szövegekörnyezetből kiderül, hogy Mózes ezt a zsoltárt a negyven éves pusztai vándorlás végén írta. Mire megírta ezt a zsoltárt, a kivonulás nemzedéke már nem élt, a Kádes-Barneában megesett bűn ítélete már lezárult, és a pusztai nemzedék hamarosan belép az ígéret földjére. Ezt a zsoltárt tehát a Kádes-Barneában megesett bűn háttérének fényében írta Mózes.

„Mi volt a Kádes-Barneában megesett bűn?” Ennek részleteiről Mózes IV. könyve számol be. A 13-14. fejezetekben a zsidó nép végre megérkezik a Kádes-Barneában található oázisba, ami az ígéret földjének határán helyezkedik el. Vagyis, miután elhagyták Kádest, az ígéret földjére érkeztek volna. Mózes erről a helyről küldött ki tízen embert, hogy *kikémleljék a földet*. Amikor negyven nappal később visszatértek, egy dologban mindannyian egyetértettek: a föld pontosan olyan, mint amilyennek Isten leírta; *tejjel-mézzel folyó föld*. Volt azonban egy lényeges dolog, amiben nem értettek egyet: a kémek közül tízen azt állították, hogy a föld lakosai olyan számszerű és katonai fölényben vannak, hogy semmilyen körülmények között nem tudják elfoglalni a földet. Csak két kém, Józsué és Káleb hitt abban, hogy Isten a népével van, és képessé teszi őket a föld elfoglalására. IV. Mózes 13:31-ben azt mondták: *elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírunk azzal.*

A mai helyzethez hasonlóan a nép akkor is azt feltételezte, hogy biztosan a többségnek van igaza. Erőteljes lázadás tört ki Mózes és Áron tekintélye ellen, s szinte már elveszítették az életüket a tömegjelenetben, amikor is Isten közbelépett és megmentette őket. Ekkor Isten különleges ítéletet mondott a kivonulás nemzetségére. Az ítélet úgy hangzott, hogy mindazoknak, akik kijöttek Egyiptomból, negyven éven keresztül vándorolniuk kell a

pusztában, negyven év a kémek által a földön töltött negyven napért. Ez alatt a negyven év alatt az összes Egyiptomból kijött ember meghalt, Józsué, Káleb és a húsz év alattiak kivételével. A kivonulás nemzedéke tehát elveszítette a kiváltságot arra, hogy belépjen Izrael földjére. Csakis a következő, a pusztai nemzedék kapott engedélyt arra, hogy Józsué vezetése alatt belépjenek a földre.

A kivonulás nemzedéke tehát a fizikai halál ítélete alatt állt a pusztában, ami azt jelentette, hogy az ígéret földjén kívül halnak meg. A Mózes IV. könyvében megadott, a népesség számára vonatkozó adatok szerint ez azt jelenti, hogy Mózes harmincnégy év leforgása alatt 1,2 millió ember halálát nézte végig. Ez volt az Egyiptomot elhagyó, húsz éven felüli teljes felnőtt lakosság. A pusztaság, amely az eredeti szándék szerint csupán áthaladási területet jelentett útban egy új föld felé, hatalmas temetővé vált. „Mit jelent az, hogy 1,2 millió ember hal meg 38 év leforgása alatt?” Azt jelenti, hogy évente 31,580 ember halt meg. Még pontosabban azt jelenti, hogy mindenegy nap 87 ember halt meg, minden egyes nap 87 temetés volt, s mindez a Kádes-Barneában megesett bűn miatt.

Miután Mózes tanúja volt ennek a hatalmas, halálos veszteségnek, elgondolkodott és megírta a 90. zsoltárt. Ahhoz, hogy megértsük a 90. zsoltárt, meg kell értenünk ezt a háttérét is: Mózes azután írta ezt a zsoltárt, miután negyven évig vándoroltak a pusztában, miután látta, hogy egy egész nemzedék hal meg a pusztában, beleértve saját családja tagjait, köztük Áront és Miriamot is.

C. A zsoltár három része

Ennek a zsoltárnak három fő része van. Az első rész az 1-6. versekből áll, és az ember múlandó természetével foglalkozik Isten örök természetével szemben. A második rész a 7-12. versek, amely az ember múlandó természetének okát az emberi bűnnek tulajdonítja. A harmadik rész pedig a 13-17. versekből áll, ahol is Mózes imádkozik, hogy Isten látogassa meg szolgálóit és a halandóságukon keresztül építsen örökkévalóságára.

I. ISTEN ÖRÖKKÉVALÓSÁGA ÉS AZ EMBER MÚLANDÓSÁGA: ZSOLTÁROK 90:1-6

A. Isten örökkévalósága: Zsoltárok 90:1-2

Amint Mózes elkezd megvitatni Isten örökkévalóságát és az ember múlandóságát, az egyenlet isteni felével kezd, az örök Istennel. Mózes itt két kijelentést tesz Istenről.

1. Isten, a hajlék: Zsoltárok 90:1

Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről-nemzedékre.

Elsősorban is, Isten a *hajlék*. Isten Izrael *hajléka*, nem csak elszórt esetekben, hanem minden nemzedékben. A *hajlék* szó „védelmező, oltalmazó helyet” jelent. Isten volt Izrael védelmező hajléka *minden nemzedékben*, egészen Ábrahámától, a zsidó nép atyjától kezdve. Ez az egyik rokonság V. Mózes 33-mal. V. Mózes 33:27 így szól: *hajlék az örökkévaló Isten, alatt vannak örökkévaló karjai*. Ez bizonyítja azt, hogy mindkét rész szerzője Mózes. Ezekben a versekben Isten azt mondja, hogy bár Isten valóban magasztos, nem elérhetetlen. Elérhető, mindig azok rendelkezésére áll, akik a saját feltétele szerint közelednek hozzá: a hit alapján.

2. Isten, az örökkévaló: Zsoltárok 90:2

Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.

A második dolog, amit Mózes Istennel kapcsolatban állít, az, hogy Isten az örökkévaló, s ennek hangsúlyozására három leíró kifejezést használ. Az első kifejezés ez: *Minekelőtte hegyek lettek*. A *hegyek* Isten Izraellel kötött szövetségének régóta fennálló tanúi. Valójában ez is rokon rész V. Mózes 33-mal, ahol a 15. vers azt jelöli, hogy az *ős hegyek* a tanúi Isten a zsidó néppel kötött szövetségi kapcsolatának. Másodszor, Isten még ezeknél a hegyeknél is ősibb, a második kifejezés szerint: *és föld és világ formáltaték*. Más szóval, Isten nem csupán a hegyek előtt létezett, hanem még I. Mózes 1:1 előtt is, hiszen Ő *formálta a földet és a világot*. Ebben a versben a héber *föld* szó jelentése „általánosságban a világ”, és a héber *világ* szó jelentése „a világ ember által lakott, termékeny része”. Mózes harmadik, Isten örökkévalóságára használt leíró kifejezése ez: *öröktől fogva mindörökké*, vagyis az örökkévaló múlttól az örökkévaló jövőig. Mózes következtetése ez: az idő kezdete előttől egészen addig, amíg már nem lesz többé idő, *te vagy Isten*. Ez Isten örökkévalósága, amit ezek után az ember múlandó természetével vet össze.

B. Az ember múlandósága: Zsoltárok 90:3-6

1. Az ember törekenysége: Zsoltárok 90:3

Te visszatéríted a halandót a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza embernek fiai!

Mózes azzal kezdi az ember törekenységének leírását, hogy így szól: *Te visszatéríted a halandót a porba* (angolban: Te az embert pusztulásba viszed). A *halandóra* (angolban ember) használt héber szó itt az ember törekenységét, gyengeségét hangsúlyozza. A héber *porba* (angolban pusztulás) szó nagyon erőteljes, jelentése „szétzúz, porrá tör”. Nagyon egyedi ez a szó, a zsidó Ószövetség kizárólag itt használja ezt a szót. Mózes itt arra szeretne rámutatni, hogy az ember sorsa az, hogy visszatérjen a szétzúzott porba. Ez szemben áll Isten halhatatlanságával. Az ember sorsa az, hogy visszatérjen oda, ahonnan jött; porból készült, és az a sorsa, hogy a szétzúzott porba térjen vissza. Az ember jövője ugyanaz, mint az eredete: por.

Mózes ezek után rámutat arra, amit Isten mond: *Térjetek vissza, embernek fiai!* Ez felhívás a bűnbánatra, hiszen az isteni ítélet célja mindig az, hogy az embert bűnbánatra vezesse. Így, míg Isten ítélettel fenyeget, ami az ember törekenységét mutatja meg, bűnbánatra is szólít, ami eltéríti az isteni ítéletet.

2. Isten időtlensége: Zsoltárok 90:4

Mert ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, a mely elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel.

Mózes ismét Isten időtlenségére összpontosít. A lényeg az, hogy az idő egyáltalán semmit nem jelent Istennek. Ezt a következőkben látványosan szemlélteti: *Mert ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap*. Mózes két kifejezést használ annak leírására, hogy milyen Istennél ezer esztendő. Az első kifejezés: *mint a tegnapi nap*. Más szóval Istennél ezer esztendő olyan, mint egy éjszaka az ember életében. Még csak nem is teljes, huszonnégy órás nap, csak tizenkét órás éjszaka. Az első összehasonlításban tehát ezer év, ami emberi szemszögből nézve igen hosszú időszak, csupán tizenkét óra Istennél.

Mózes ezek után arra is rámutat, hogy talán még az a tizenkét óra is túl hosszú. A második kifejezés mondandójának leírására ez: *mint egy őrjárási idő éjjel*. Mózes idejében az éjszakát háromszor négyórányi őrjárásra bontották. Isten örökkévalóságával szemben az ember élete egy őrjárásnyi idő a háromból, csupán az éjszaka egy része. Így Isten ezer éve az emberi élet mintegy négy órájára redukálódik le. „Micsoda ezer év Isten előtt?” Pusztán négyórányi emberi élet.

Mózes azonban még tovább megy, és kiemeli, hogy itt nem négy nappali, hanem négy éjszakai óráról van szó. Az éjszaka négy órája ez, amelyre az alvó nem is számít; négy óra, amely az alvó ébredésekor mind a semmibe vész. Amíg alszik nincs tudatában a múltó perceknek és óráknak.

3. A halál bizonyossága: Zsoltárok 90:5a

Elragadod őket; olyanokká lesznek, mint az álom.

Hogy hangsúlyozza a halál bizonyosságát, Mózes kijelenti, hogy a halál végül mindent elvisz. Ráadásul: *olyanokká lesznek, mint az álom*. Az álomra használt szó itt „a halál álma”. Miután a 4. versben rámutat az emberi élet rövidségére Isten örökkévalóságához képest, Mózes a következőkben a halál bizonyosságát hangsúlyozza.

4. Az élet szépségének rövidsége: Zsoltárok 90:5b-6

Mint a fű, a mely reggel sarjad; Reggel virágozik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad.

Mózes még pesszimistábbnak festi a képet azzal, hogy az élet szépségét rövidebbnek tünteti fel, mint magát az életet, és három dologra mutat rá. Először is, minden arra a tényre alapul, hogy Izraelben a virágok igen rövid ideig maradnak életben. Az ígéret földjén a virágok március közepén kezdenek el sarjadni a földből, és április közepére már elszáradnak, és halottak. Más szóval, az ember életének szépsége is igen rövid életű.

Másodszor, az ember életének négy órája nem a hatékonyságának hosszát jelentik. Nem számít, meddig él egy ember, mindazok az évek nem teljességgel hatékonyak. Az első néhány évet fejlődéssel tölti: megszületik, szopik, lassan meg tanul járni; fokozatosan kell meg tanulnia gondolkodni, döntéseket hozni, meg tanulni olvasni, írni, a való világban élni. Ily módon a kezdeti évek a fejlődéssel telnek. Az ezt követő éveket a fizikai erő lecsapolása és a mentális éleselméjűség követi. Az érettség állapota nem azt jelenti, hogy életünk hátralevő részében teljességgel hatékonyak leszünk. Vannak olyan emberek, akik éles elmével és remek fizikai képességgel bírnak életük végéig, ám gyakran látunk olyan embereket, akik elkezdnek hanyatlani. A hatékonyság képességén ront a fizikai gyengeség vagy mentális problémák elterjedése, mint amilyen a feledékenység vagy az Alzheimer kór, és az ehhez hasonló betegségek. Az emberek általában nincsenek tudatában az emberi élet rövidségének addig, amíg meg nem öregszenek. A tizenévesen rendszerint nincsenek tudatában annak, hogy milyen rövid is valójában az élet. Tudják, hogy egy nap meghalnak, ám az elméjükben ez egy nagyon, nagyon távoli nap. Egy idősebb, bölcsebb ember ráébred erre, ám valószínűleg már csak akkor, amikor a fizikai és mentális erejének nagy részét felhasználta. Így csupán a hatékonyságnak a közbeeső évei maradnak meg, életünk középső szakasza, amelyek alatt igazán hatékonyak lehetünk az Úrért. Figyeljük meg tehát, hogy az ember négy órája még tovább csökkent, egészen két vagy háromórányi hatékonyságig.

Harmadszor, az emberi élet törekeny és rövid Isten örökkévalóságához képest. Mivel az emberi élet oly rövid, úgy kell ezt leélnünk, hogy számíton az Úrnak. Mózes a következő részben foglalkozik ezzel a kérdéssel, bár itt is látjuk ennek alkalmazását: fontos, hogy alaposan megtervezzük az életünket azért, hogy a lehető leghatékonyabbá tegyük azt az Úr számára.

II. A GOND FORRÁSA: AZ EMBERI BŰN: ZSOLTÁROK 90:7-12

Mózes ezek után az emberi múlandóság mögött megbúvó problémával foglalkozik. A gond forrása az emberi bűn. A 7-9. versekből álló első rész az ember halálával foglalkozik. A 10-

11. versekből álló második rész az ember életciklusát és Isten haragját tárgyalja. A harmadik rész, ami a 12. versből áll, megmutatja az alkalmazást.

A. Az ember halála: Zsoltárok 90:7-9

Ez az alpont leírja az ember halálának lényegét, kezdve annak idő előttiségeivel.

1. Az ember idő előtti halálának oka: Zsoltárok 90:7

Bizony megemésztetünk a te haragod által, és a te búsulásod miatt megromlunk!

A *bizony* szó magyarázó kifejezés annak kifejtésére, hogy miért is jó el az emberre a halál. Azért, mert megemésztetünk a te haragod által, és a te búsulásod miatt megromlunk. A *megromlunk* kifejezés jelentése „idő előtti halállal siettetni”. Mózes így ébred rá a Kádes-Barneában történt bűn hatására: sokan ezek közül az emberek közül tovább élhettek volna, de Isten ítélete miatt 1,200,000 embernek kellett meghalnia 38 év leforgása alatt. Sokan természetes betegségek miatt haltak meg, de a II., III. és IV. Mózesben leírt beszámolók szerint az emberek gyakran közvetlen, isteni ítélet által haltak meg a bűn miatt. Mózes tehát így szól: *a te búsulásod miatt megromlunk*, idő előtti halállal sietve elvitetünk. Ez Mózes saját megfigyeléseire alapuló következtetése a Kádes-Barneában esett bűn miatt.

2. Az ember ítéletének oka: Zsoltárok 90:8

Elédbe vetted a mi álnokságainkat; titkos bűneinket a te orczádnak világa elé.

Mózes megvitatja az ítélet okát, vagyis a bűnt. Az emberek bűneit úgy írja le, mint amelyek Isten elé vitetnek ítéletre. Majd így szól: *titkos bűneinket a te orczádnak világa elé*. Más szóval, lehet, hogy a *titkos bűnök* rejtve vannak az emberek előtt, de Isten előtt nincsenek rejtve, és ezeket a *világosságra* is hozza büntető célzattal.

3. Az ember egész élete Isten haragja alatt áll: Zsoltárok 90:9

Bizony elmúlik minden mi napunk a te bosszúállásod miatt; megemésztjük a mi esztendeinket, mint a beszédet.

Mózes rámutat arra, hogy az ember egész élete Isten haragja (angolban bosszúállása) alatt áll egészen addig, amíg *elmúlik minden mi napunk*. A lényeg az, hogy a nappalok azért tűnnek rövidebbeknek, mert Isten *haragja* sötétséget okoz.

Ezután jön a befejezés: *megemésztjük a mi esztendeinket, mint a beszédet* (angolban: sóhajt). Ez a kifejezés valójában az utolsó lehetőséget írja le, megfáradtságot tükröz, ám végső soron a halál előtt kilehelt utolsó leheletről szól. Ilyen az ember halála: idő előtti, a bűn okozta ítélet miatt. Olyan ítélet ez, amely végül eljön, hogy *véget* vessen azoknak az életeknek, amelyek Isten *haragja* alatt teltek el.

B. Az ember élettartama és Isten haragja: Zsoltárok 90:10-11

A második alpontban Mózes az ember élettartamát és Isten haragját írja le, és az ember éveire összpontosít.

1. Az ember évei: Zsoltárok 90:10

A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolczvan esztendő, és nagyobb részök nyomorúság és fáradság, a mely gyorsan tovatűnik, mintha repülnénk.

„Mi az ember élettartama?” Erre a kérdésre Mózes kijelenti: *A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő*. Ez az alapvető minimum kor, bár sokan ennél kevesebb évet élnek meg. Majd így folytatja: *vagy ha feljebb, nyolczvan esztendő*. Ez az alapvető maximum kor, ám vannak, akik ennél tovább élnek. Más szóval, Mózes egy hetven és nyolcvan év közötti átlagélettartamot ad meg. A legtöbb ember élhet hetven évig, bár vannak, akik ennél

kevesebbet élnek. Mások pedig nyolcvan évig is élnek, bár vannak olyanok, akik ennél tovább is élnek.

Akár az alapvető minimumig vagy az alapvető maximumig él is az ember, akár többet, akár kevesebbet, az író szerint mindettől függetlenül az élet hiábavalóság. Az élet hiábavalóságát a *nyomorúság és fáradtság* szavakkal jellemzi. Mindezek az évek gyakran fáradtsággal és hiábavalósággal telnek: *amely gyorsan tovatűnik, mintha repülnénk*. Más szóval, ami kezdetben hosszúnak tűnik az embereknek, a végén valójában rövid, s az élet úgy tovaszáll, mint egy kismadár. A fiatalok a halálukat nagyon távoli eseményként látják, és semmi érzékük sincs halandóságukat illetően; az idősebb emberek azonban visszanéznek, és így szólnak: „hová tűntek el az éveink?” A fiatalok szerint az idő lassan telik, a középiskola vagy főiskola egy éve örökkévalóságnak tűnik számukra; az idősebbek viszont nem értik, hogy hogyan telhettek el az éveik olyan gyorsan. Ez a különbség aközött, hogy az elejéről vagy a végéről szemléljük az életet. Ennek a versnek az a lényege, hogy ami kezdetben hosszúnak tűnik számunkra, a végén valójában rövid, hiszen az élet múlandó madárként száll tova.

2. Isten haragja: Zsoltárok 90:11

Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint való bosszúállásodat?

„Miért van ez így?” Ez a vers Isten haragjának tulajdonítja ezt. Mózes itt két kérdést tesz fel: *Ki tudhatja a te haragodnak erejét?* Másodszer: *És a te félelmetességed szerint való bosszúállásodat?* Mózes itt két dolgot akar tanítani a hívőknek: először is azt, hogy csak kevés olyan ember van, aki valóban értékeli a bűnnel szemben tanúsított isteni harag intenzitását. Csak kevesen értik és értékelik azt, hogy szenvedésük nagy részét Isten haragjának köszönhetik. Másodszer, nagyon kevés emberben idéz elő Isten haragja egyfajta félelmet arra, hogy elforduljanak a bűntől. Még akkor is, amikor bekövetkezik valamiféle tragédia, csak a kisebbség fordul Istenhez, a nagytöbbség sosem vált a benne való hitre.

C. Az alkalmazás: Zsoltárok 90:12

A harmadik alpontban Mózes megadja Kádes-Barnea leckéjének alkalmazását: *Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.*

Azt a leckét akarja megtanítani nekünk, hogy *megszámláljuk a napjainkat*. Rá kell ébrednünk arra, hogy valójában mennyire kevés *napunk* van, és azt, hogy nem minden egyes *napunk* lesz hatékony Istenért. A rendelkezésünkre álló napokat úgy kell számlálnunk, hogy teljes mértékben tudatában vagyunk az értéktelen napok következményeinek.

Végeztem egy érdekes számítást, amit bátran ajánlok mindenkinek. Kiszámoltam az életemben leélhető minimum napok számát, ami körülbelül 70 év, vagy 25,600 nap. Születésünk pillanatától körülbelül ennyi napot élünk. Nem számít, hogy jelenleg hány éves, számolja meg, hogy hány napja maradt még hetvenedik születésnapjáig. Nem azt javaslom, hogy ezt rendszeresen, napi szinten tegye, csupán néhány hétig, s úgy gondolom, hogy ez ugyanúgy megváltoztatja az Ön életét, mint az enyémet, amikor ráébredtem, hogy milyen rövid is az élet, és mi is a felelősségünk az életben. Számolja meg tehát hány napja maradt a hetvenedik születésnapjáig, aztán minden reggel vonjon le egy napot.

Ismétlem, lehet, hogy hetven évnél kevesebbet vagy többet él, ám a fennmaradó idejében a hatékonysági szintje nem lesz mindig egyforma. Amennyi ideje maradt, az számíton az örökkévalóság miatt, ne csak azért legyen, hogy múljon az idő. Emlékezzünk arra, hogy Kádes-Barnea eredményeként harmincnégy év időpazarlással telt anélkül, hogy bármi pozitív dolgot elértek volna. Mindennap ugyanaz a monotonitás történt: reggel felkeltek, ettek egy kis mannát, és vártak a tűzoszlopra vagy a felhőoszlopra, hogy mozdul-e vagy sem. Ha

megszakadt a monotonitás, az rendszerint azonnali ítélet miatt szakadt meg, amelynek során sokak meghaltak. Így erőteljesen azt javaslom, hogy próbálják meg számlálgatni a napjaikat egy pár hétig. Ha korlátlan ideig ezt teszik, az morbid gondolatokhoz vezethet: „Ó, már csak néhány pár ezer napom van hátra!”. Egyszerűen csak egy rövid ideig számolják meg, hány napjuk van még. Minden reggel vonjanak le egy napot, és ébredjenek rá, hány napjuk maradt még, amelyen igazán hatékonyak lehetnek Isten szolgálatában. S ezeket a napokat igazán örökkévaló szempontból éljék, hiszen a napjaink megszámlálásának célja – ahogyan azt Mózes is mondta – az, hogy *bölcs szívünk legyen*. A héber *bölcs* szó jelentése „meg tanulni jól élni az életet”. Meg kell tanulnunk elsajátítani azt a tehetséget, hogy mindennapi életünket Istennek éljük igazságosságban és jó cselekedetekben. Az isteni *bölcsességgel* végrehajtott Isten szerinti cselekedetek az örökkévalóságig kitartanak. Mózes meg akart győződni a felől, hogy az új nemzedék nem pazarolja az idejét úgy, ahogyan azt a régi nemzedék tette.

III. IMA ISTEN KEGYÉNEK VISSZATÉRÉSÉÉRT: ZSOLTÁROK 90:13-17

A harmadik főbb rész egy Istenhez intézett imát tartalmaz, hogy meglátogassa szolgálóit, és Isten örökkévalóságára építsenek a halandóságukon keresztül. Ebben a részben négy alpont található. Az első alpont a 13. vers, ima Isten haragjának elfordításáért. A második alpont a 14. vers, ima Istenhez, hogy emlékezzen meg Izraellel kötött szövetségéről. A harmadik alpont a 15. vers, ima az arányos helyreállításért. Végül a negyedik alpont, a 16-17. vers, amely kontraszt Isten munkája és az ember munkája között.

A. Ima Isten haragjának elfordításáért: Zsoltárok 90:13

Térj vissza Uram! Meddig késelel? És könyörülj a te szolgálaidon.

Mózes imát mond Isten haragjának elfordításáért. Kérése ez: *térj vissza, Jehova!* amelynek jelentése: „fordítsd el a haragodat!”. A „*meddig késelel?*” kérdés jelentése: „meddig leszel még mérges?” Majd Mózes kijelenti: *könyörülj a te szolgálaidon*. A *könyörülj* szó jelentése „gondold meg magad”. Istennek nyilvánvalóan nem a bűnnel kapcsolatban kell meggondolnia magát, Mózes azt a kérést intézi hozzá, hogy Isten programja más legyen a pusztai nemzedéknek, mint ami a kivonulás nemzedékének volt. Más szóval: „a kivonulás nemzedékén esett haragod ne terjedjen ki a pusztai nemzedékre. Gondold meg magad, és ne hagyd, hogy haragod folytatódjon jelenlegi *szolgálaidon*”. Itt a *szolgálaid* szó Izraelre utal. Más szóval, Mózes arra kéri Istent, hogy a szomorúságot örömmé fordítsa.

B. Ima, hogy emlékezzen meg Isten szövetségének szeretetéről: Zsoltárok 90:14

Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben.

Mózes arra kéri Istent, hogy emlékezzen meg szövetségének szeretetéről, s kéri, hogy: *Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel*. A *jó reggel* kifejezés azt jelöli, hogy szeretné, ha mindez gyorsan megtörténne; *reggel*, a gondterhes éjszaka után. Mózes az öröm új időszakát várja Izrael számára. A *kegyelemre* használt szó a *chesed*, ami „szövetségi hűséget” jelent. Mózes arra kéri Istent, hogy most állítsa helyre kegyét az Izraellel kötött szövetség, egészen pontosan az ábrahámi szövetség alapján.

Ennek oka és eredménye ez: *hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben*. A héber *örvendezni* szó jelentése „harsányan énekelni”, és az öröm külső megnyilvánulását hangsúlyozza. A héber *vígad* szó az öröm belső megnyilvánulását hangsúlyozza. Mózes tehát azt szeretné, ha Izrael az örömet kívül és belül is megtapasztalná *minden egyes napon*. Imája az, hogy az életet bőségesen élvezzék ahelyett, hogy továbbra is szomorúságban töltenék azt.

A lényeg az, hogy esdekel Istennél azért, hogy a kivonulás nemzedékével törtétek ne történjenek meg a pusztaság nemzedékével. Mózes az öröm új korszakát kéri, megváltást és békességet ennek az új nemzedéknek a nevében.

C. Ima az arányos helyreállításért: Zsoltárok 90:15

Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben gonoszt láttunk.

Ebben a versben Mózes összehasonlítást végez. A lényeg az, hogy Isten kegyének visszaállítása után a bővülő élet élvezetének időszaka legyen arányban azzal az idővel, ami alatt Izrael Isten haragjának tüzét elszenvedte. A harag negyven éven át égett ellenük, s most negyven évre térjen vissza rájuk Isten kegye. Mózes arányos helyreállítást kér.

D. Isten munkája és az ember tette közötti ellentét: Zsoltárok 90:16-17

Mózes a zsoltár befejezéseként összeveti Isten és az ember tetteit.

1. Isten műve: Zsoltárok 90:16

Láttassék meg a te műved a te szolgáládon, és a te dicsőséged azoknak fiain.

Ez a vers két dolgot jelent ki, amelyek kiemelik Isten munkáját. Először is: *Láttassék meg a te műved a te szolgáládon.* Más szóval, Isten gondoskodásának *műve* legyen nyilvánvaló az új nemzedéken, a pusztai nemzedéken. Hasonlóképpen, Isten gondoskodásának *műve* nyilvánvaló a hívő életében végzett munkájával. Másodszor, Mózes így szól: *és a te dicsőséged azoknak fiain.* Az itt használt *dicsőség* szó nem a *dicsőségre* használt szokásos héber szó, hanem egy másik, amelynek jelentése „szépség”. Ez az Úr szépségét hangsúlyozza. Más szóval, hadd lássa meg Izrael Isten szépségének megnyilvánulását azáltal, hogy Isten pompáját látják Isten megmentő hatalmában. Hadd lássák az Úr szépségét abban, hogy ahogyan Isten képes büntetni, úgy képes áldani is. Amikor azt mondja, hogy *azoknak fiain*, akkor nem csupán az akkor élő, pusztai nemzedéknek kéri, hogy megtapasztalhassák az Úr szépségét, hanem az őket követő nemzedékek számára is. Hiszen ilyen Isten *műve*.

2. Az ember műve: Zsoltárok 90:17

És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!

Mózes az ember művének megvitatását egy kéréssel kezdi: *És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk.* A héberben a *jókedv* szó jelentése „Isten kellemes mivolta, kedvessége”. Mózes nem csupán arra kéri Istent, hogy a szépségét mutassa meg Izraelnek, hanem arra is, hogy mutassa meg nekik a kedvességét, kellemét. Hadd élvezze Izrael mostantól Isten szépségét és kedvességét Isten haragjával és ítéletével szemben. Pontosabban, hadd tapasztalja meg Izrael Isten szépségét Isten haragja helyett, és Isten kedvességét, kellemét az ítélete helyett. A kérés tehát ez: *legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk.*

Mózes ezek után azzal fejezi be, hogy kiemeli az eszközt, amelyen *keresztül az Úr jó kedve lehet rajtuk.* Két ismétlődő, de hangsúlyos kijelentést tesz. Az első kijelentés ez: *a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk. A kezünknek munkája* kifejezés mindennapi feladatainkra utal, amelyeket engedelmségben, az Úr akarata szerint végzünk, az ő dicsőségére. Más szóval, Isten gondoskodásának műve, amit a 16. versben ír le, az ember művén, munkáján keresztül végeztetik el. A hívőknek meg kell tanulniuk ügyesen dolgozniuk, bölcsen, ügyesen élni mindennapjaikat az Úrért. Mózes ezt követő második kijelentése így hangzik: *a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!* Az ismétlés célja a

hangsúly. Isten munkája az ő szolgálói keresztül végeztetik el, s így élvezhetik a sikert a munkájukban még akkor is, ha az élet rövid.

Ennek a zsoltárnak a lényegét a ma élő hívőkre alkalmazva négy pontban foglalhatjuk össze. Először is, rá kell ébrednünk arra, hogy attól függetlenül, hogy meddig élünk, isteni nézőpontból nézve az élet nagyon rövid. Másodszor, attól függetlenül, hogy meddig élünk, nem minden egyes évünk hatékony; valójában csak az életünk középső szakaszában élt évek ilyenek, és még ezeket is beárnyékolhatják tragédiák, betegségek, s ezek miatt kevésbé hatékonyá válhatnak még ezek az évek is. Harmadszor, tudatában kell lennünk annak, hogy mennyi időnk maradt még ezen a Földön. S végül negyedszer, úgy kell terveznünk az életünket, hogy az a lehető leghatékonyabb legyen az Úrért, az ő munkáját végezve.

BEFEJEZÉS

Befejezésül, az alábbi idézet csodás összefoglalása a 90. zsoltárnak: Amikor Isten megfedd egy embert a bűne miatt, nagyon törekenynek és múlandónak érzi magát; amikor azonban Isten jó kedve megáldja, igen méltónak érzi magát. Az örökkévaló Isten munkájában osztozik. Isten fegyelmezésétől meggyengülve az ember abszolút tudatában van saját halandóságának. Isten szeretetében és könyörületességében állva viszont tudatában van annak, hogy dicsőséggel és tisztességgel van megkoronázva (*Bible Knowledge Commentary*, 860. oldal).

Hívókként sokszor használunk kifejezéseket és kliséket, köztük olyanokat is, amelyek biblikusan nem is megalapozottak, mint például: „engedd el, és hagyd Istenre” (Let go, Let God). Erre a zsoltárra alapozva azonban van egy olyan klisé, amely valóban biblikus, és üzenetét valóssá kell tennünk az életünkben:

*Csakis egy életet hagyunk hamarosan hátra,
Csakis amit Krisztusért tettünk, az marad meg.*
(Only one life twill soon be passed,
Only what is done for Christ will last.)